

DOSAR NR. .

**CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A IV A CIVILĂ
ÎN CHEIERE**

Ședința publică de la 11.11.2014

Curtea compusă din :

PREȘEDINTE –

JUDECĂTOR –

GREFIER –

.....

Pe rol soluționarea cererii de apel formulată de apelantul pârât M.B., cu sediul în București, împotriva sentinței civile nr. ., pronunțată de Tribunalul București – Secția a III a Civilă, în dosarul nr. , în contradictoriu cu intimatele reclamante L.M.A. și S.L., ambele cu domiciliul ales la mandatar D.D.M., în București, având ca obiect „Legea nr. 10/2001 – Legea nr. 165/2013”.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă intimatele reclamante L.M.A. și S.L. reprezentate de mandatar D.D.M. și asistată de avocat C.T., cu împuternicire avocațială la dosar, lipsind apelantul pârât M.B..

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care

Curtea pune în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru rezolvarea de principiu a chestiunii legată de posibilitatea sesizării instanței cu o cerere de a soluționa pe fond notificarea, după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013 și anterior împlinirii termenelor instituite de art. 33 din această lege, precum și cu posibilitatea de a sesiza instanța cu o cerere având ca obiect obligarea unității deținatoare să soluționeze notificarea, sesizare anterioară împlinirii termenelor instituite de art. 33 din Legea nr. 165/2013

Apărătorul intimatelor reclamante L.M.A. și S.L. arată că sunt de acord cu poziția instanței. Solicită ca Înalta Curte de Casație și Justiție să-și spună cuvântul cu privire la această situație. Arată că mai sunt și alte cauze care privesc aceste două chestiuni, iar părerile sunt împărțite. Prin raportare și la celelalte decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție ar fi oportun și legal ca instanța să se pronunțe. Termenele respective se referă în mod expres la obligațiile unităților deținatoare, iar în ce privește dreptul instanței de a soluționa cererile nu există niciun fel de restricție.

Arată că instanța este îndreptățită a se pronunța cu privire la cererile lor, astfel încât nu se prejudiciază sub nicio formă nici drepturile de care beneficiază prin dispozițiile Legii nr. 165/2013 unitățile deținătoare și în același nu se prejudiciază nici drepturile contestatorilor care se află în această situație.

Apreciază că Înalta Curte de Casație și Justiție ar trebui să preia această interpretare, neintrând în coliziune niciuna dintre părți.

CURTEA

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București la data de 26.11.2013, reclamantele L.M.A. și S.L. au chemat în judecată pe pârâtul M.B., solicitând instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună admiterea notificării nr. ../...07.2011 ce are ca obiect acordarea de măsuri compensatorii pentru imobilul situat în București, sector 2, str. M. compus din teren în suprafață de 233 mp și construcție în suprafață de 175 mp, obligarea pârâtului să emită decizia de admitere în termen de 30 de zile de la expirarea termenului de 36 luni prevăzut de Legea nr. 165/2013 și să trimită, în termen de 30 de zile de la emiterea deciziei, dosarul administrativ către Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, cu cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr. ../...2014 Tribunalul București - Secția a III-a Civilă a admis în parte cererea formulată de reclamantele L.M.A. și S.L., a obligat pârâtul să emită în favoarea reclamantelor și cu respectarea termenelor instituite de Legea nr. 165/2013, dispoziție motivată cu propunere de acordare măsuri compensatorii prin puncte, conform art. 16 din Legea nr. 165/2013, pentru imobilul situat în București, str. M., sector 2, compus din teren în suprafață de 225 mp și construcții în suprafață de 175 mp, a respins ca neîntemeiat capătul 3 de cerere și a luat act că nu se solicită cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a analizat inscripțiile administrate și a reținut, pe baza acestora, că reclamantele au făcut dovada trecerii abuzive în proprietatea statului, a imobilului din str. M, sector 2, și a faptului că sunt succesoarele persoanei de la care imobilul a fost preluat abuziv, având astfel calitatea de persoane îndreptățite la măsurile reparatorii instituite de Legea nr. 10/2001.

Având în vedere dispozițiile exprese ale Legii nr. 165/2013 conform cărora prevederile acestui act normativ se aplică și cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege și nesoluționate până la data intrării în vigoare a acestei legi, tribunalul a admis cererea în parte și a obligat pârâtul să emită, în favoarea reclamantelor și cu respectarea termenelor instituite de Legea nr. 165/2013, dispoziție

motivată cu propunere de acordare măsuri compensatorii prin puncte, conform art. 16 din Legea nr. 165/2013, pentru imobilul situat în București, str. M., sector 2, compus din teren în suprafață de 225 mp și construcții în suprafață de 175 mp. A respins capătul 3 de cerere având în vedere că obligația de trimitere a dosarului administrativ către Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor este expres prevăzută de lege iar, în cazul neîndeplinirii acesteia, există alte mecanisme juridice de care reclamantele pot uza.

Împotriva acestei sentințe a declarat prezentul apel M.B., invocand, printre alte critici, si excepția prematurității cererii de chemare în judecată, în raport de dispozițiile art.33 alin. 1 din legea 165/2013, care au instituit pentru soluționarea notificării noi termene în sarcina unității deținătoare, altele decât cel stabilit prin art.25.1 din legea nr. 10/2001.

Curtea a pus în discuție sesizarea ICCJ în condițiile art. 519 C.pr.civ..

Analizând lucrările dosarului, Curtea constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

Cererea de chemare în judecată a fost formulată la data de ...11.2013, ulterior asadar intrării în vigoare a Legii nr. 165/ 2013, precum și a Noului Cod de procedura civilă.

Se constată, de asemenea, ca obiectul cererii l-a constituit soluționarea pe fond a notificării – capatul 1 de cerere, precum și obligarea paratei să emită dispoziție de soluționare a notificării, după expirarea termenelor noi instituite de Legea nr. 165/ 2001- capatul 2 de cerere.

Curtea constată ca prin dispozițiile art.33 alin. 1 din Legea 165/2013 s-au instituit noi termene de soluționare a notificărilor în sarcina unităților deținătoare, altele decât cel stabilit inițial prin art.25 din Legea nr. 10/2001, anume: un termen de 12 luni pentru entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri, un termen de 24 luni pentru entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5000 de cereri și un termen de 36 luni pentru entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri. S-a prevăzut ca aceste termene curg de la data de 1 ianuarie 2014.

În aceste condiții, Curtea constată ca se pune în discuție posibilitatea investirii instanței cu cererea de a soluționa pe fond notificarea și/sau de a obliga paratul să emită dispoziția de soluționare a notificării, anterior împlinirii termenelor nou stabilite prin Legea nr. 165/ 2013 (dar ulterior intrării în vigoare a acestei legi).

Mai exact, se pun în discuție următoarele probleme de drept:

1. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, republicată, și a art. 33 alin. 1 din Legea nr. 165/ 2013, privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, poate fi sesizată instanța de judecată după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/ 2013, dar anterior împlinirii termenelor instituite prin art. 33 alin. 1 din această lege, cu o cerere de soluționare pe fond a notificării persoanei îndreptățite, notificare nesoluționată de către entitatea deținătoare, sau această cerere este prematură, dat fiind că este formulată anterior împlinirii termenelor astfel instituite prin art. 33?
2. În aplicarea art. 1528 Noul Cod civil, raportat la art. 33 din Legea nr. 165/ 2014, este prematură sau nu cererea persoanei îndreptățite adresată instanței ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/ 2013, dar anterior împlinirii termenelor instituite prin art. 33 din această lege, prin care se solicită obligarea unității deținătoare să soluționeze notificarea la împlinirea termenelor instituite prin art. 33 alin. 1 din Legea nr. 165/ 2013 (obligatie de a face) ?

Am aratat mai sus ca aprecierea paratului M.B. este in sensul ca o astfel de cerere este prematura, prematuritatea fiind critica centrala a apelului declarat.

În ce privește pe reclamante, acestea și-au exprimat opinia contrară, în sensul că cererea nu este prematură, termenele prevăzute de Legea nr. 165/ 2013 fiind stabilite numai în ce privește pe unitățile deținătoare, iar nu și instanțele de judecată.

În ce privește opinia Curtii, aceasta este în sensul că asemenea cereri sunt premature.

Astfel, potrivit art. 26 din Legea nr. 10/ 2001 poate fi formulată contestație de către persoana îndreptățită împotriva soluției de respingere a notificării (sau a cererii de acordare a unei anumite măsuri reparatorii) pronunțată de unitatea deținătoare. Asadar, în condițiile acestui text legal, dreptul la acțiune al persoanei îndreptățite se naște la momentul finalizării procedurii extrajudiciare prin emiterea de către unitatea deținătoare a propriei soluții asupra acesteia.

Totodată, atâta timp cât este reglementată o procedură prealabilă, extrajudiciară, de soluționare a notificării, aceasta trebuie urmată, procedura judiciară fiind reglementată în etapa a doua a Legii nr. 10/ 2001, fără să poată suplini sau înlocui procedura administrativă anterioară.

Trebuie avute în vedere principiile enunțate de ICCJ în decizia în recurs în interesul legii nr. 20/ 2007.

Prin aceasta decizie s-a aratat ca, în cazul când unitatea deținătoare sau unitatea investită cu soluționarea notificării nu respectă obligația instituită prin art. 25 și 26 din Legea nr. 10/2001, de a se pronunța asupra cererii de restituire în natură ori să acorde persoanei îndreptățite în compensare alte bunuri sau servicii ori să propună acordarea de despăgubiri, în termen de 60 de zile de la înregistrarea notificării sau, după caz, de la data depunerii actelor doveditoare, se impune, de asemenea, ca instanța investită să evoce fondul și să constate, pe baza materialului probator administrat, dacă este sau nu întemeiată cererea de restituire în natură.

Într-un astfel de caz, lipsa răspunsului unității deținătoare, respectiv al entității investite cu soluționarea notificării, echivalează cu refuzul restituirii imobilului, iar un asemenea refuz nu poate rămâne necenzurat, pentru că nicio dispoziție legală nu limitează dreptul celui care se consideră nedreptățit de a se adresa instanței competente, ci, dimpotrivă, însăși Constituția prevede, la art. 21 alin. (2), că nicio lege nu poate îngradi exercitarea dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea intereselor sale legitime.

Asadar, aceasta decizie a confirmat ca investirea instantei de judecata poate fi facuta de indata ce termenul pentru solutionarea notificarii in procedura administrativa a fost implinit, fara ca unitatea investita sa solutioneze notificarea.

Pe de alta parte, trebuie avuta in vedere si decizia data de Curtea Constitutionala sub nr. 88/ 2014, care a transat ca dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii, respectiv 20 mai 2013 . Se constata ca analiza de constituionalitate s-a facut din perspectiva respectarii dreptului de acces la instanta consacrat de Constitutie si de art. 6 din CEDO.

In consecinta, aceste dispozitii au fost declarate constitutionale, din perspectiva dreptului de acces la instanta, in masura in care termenele instituite de art. 33 sunt aplicate doar proceselor ulterioare intrarii in vigoare a legii, cum este cazul dosarului prezent.

Curtea are in vedere si ca reglementarea unei astfel de proceduri administrative, extrajudiciare, este considerata admisibila din perspectiva dreptului de acces la instanta, Curtea Europeana a Drepturilor Omului aratand constant că acest drept nu este absolut, că este compatibil cu limitări implicate și că statele dispun în această materie de o anumită marjă de apreciere, iar întrucât persoana îndreptățită are posibilitatea de a supune controlului judecătoresc toate deciziile care se iau în cadrul

procedurii Legii nr. 10/2001, inclusiv refuzul persoanei juridice de a emite decizia de soluționare a notificării, este asigurat accesul la justiție.

În ce privește faptul că Legea nr. 165/ 2013 vine, la o distanță de 12 ani de la adoptarea Legii nr. 10/ 2001, să modifice termenele inițiale de soluționare a notificărilor, Curtea constată că această lege a fost adoptată urmare a hotărârii pronunțată de instanța europeană în cauza Maria Atanasiu contra României, iar adoptarea ei, în formă în vigoare, inclusiv cu termenele instituite prin art. 33, s-a făcut sub directul control al Comitetului de Miniștri, fiind asadar validată implicit ca fiind conformă dispozițiilor CEDO.

În ce privește o cerere având ca obiect nu soluționarea pe fond a notificării de către instanța de judecată, ci doar în obligație de a face - obligarea unității detinatoare să soluționeze notificarea, Curtea apreciază că de asemenea aceasta ar fi prematură, întrucât obligația în discuție a unității detinatoare devine scadentă la termenele instituite de art. 33 din Legea nr. 165/ 2013, astfel că instanța de judecată nu poate sancționa neexecutarea acestei obligații anterior împlinirii termenelor. Nu este de conceput, evident, o cerere "preventivă", o cerere de chemare în judecată neputând avea ca temei decât încălcări actuale, deja savarsite, a unor obligații scadente, astfel cum confirmă redactarea art. 1528 Noul Cod civil.

În concluzie, Curtea își exprimă opinia că dezlegarea corectă a celor două chestiuni puse în discuție este în sensul prematurității unor asemenea cereri.

Curtea constată îndeplinite condițiile art. 519 Noul C.pr.civ. pentru sesizarea ICCJ, anume:

1. în cauză sunt aplicabile dispozițiile Noului Cod de procedură civilă, în raport de data declansării prezentului litigiu, ...11.2013;

2. de lămurirea chestiunii în discuție depinde soluționarea pe fond a cauzei prezente, întrucât excepția prematurității operează ca o excepție peremptorie în calea analizei fondului, soluționarea pe fond a cauzei depinzând de modul de soluționare a acestei excepții;

3. problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

4. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, data pronunțării.

Curtea constată, de asemenea, că probleme de drept în discuție au generat deja soluții neunitare din partea instanțelor de judecată (prin sentința civilă nr. ../ ...05.2014 pronunțată de Tribunalul București, Secția a 4-a civilă, pronunțată în dosarul nr. , fiind respinsă o cerere de

chemare in judecata similara prezentei, ca fiind prematura, spre deosebire de solutia data in aceasta cauza de catre tribunal).

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Constată admisibilă, in condițiile art. 519 Noul Cod de procedura civila, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

1. În interpretarea si aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, republicată, si a art. 33 alin. 1 din Legea nr. 165/ 2013, privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, poate fi sesizata instanța de judecată după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/ 2013, dar anterior implinirii termenelor instituite prin art. 33 alin. 1 din aceasta lege, cu o cerere de solutionare pe fond a notificarii persoanei îndreptățite, notificare nesolutionata de catre entitatea deținătoare, sau aceasta cerere este prematura, dat fiind ca este formulata anterior implinirii termenelor astfel instituite prin art. 33?
2. In aplicarea art. 1528 Noul Cod civil, raportat la art. 33 din Legea nr. 165/ 2014, este prematura sau nu cererea persoanei indreptatite adresata instantei ulterior intrarii in vigoare a Legii nr. 165/ 2013, dar anterior implinirii termenelor instituite prin art. 33 din aceasta lege, prin care se solicita obligarea unitatii detinatoare sa solutioneze notificarea la implinirea termenelor instituite prin art. 33 alin. 1 din Legea nr. 165/ 2013 (obligatie de a face) ?

Dispune înaintarea prezentei încheieri catre Inalta Curte de Casatie si Justitie, la care se atașează următoarele înscrisuri, conforme cu originalul: copie a cererii de chemare in judecata formulata in prezenta cauza, copie a sentintei nr. ../ 2014 pronuntata de Tribunalul Bucuresti, Sectia a 3-a civila in aceasta cauza, copie a motivelor de recurs si a intampinarii formulate la recursul declarat in cauza, copie a sentintei civile nr. .../ ...2014 pronuntata de Tribunalul Bucuresti, Sectia a 4-a civila, pronuntata in dosarul nr.

Dispune suspendarea judecății conform prevederilor art. 520
alin. 2 Cod procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 11.11.2014.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER